

Denk aan het milieu. Denk na voor je print!

Zorg om levenseinde verdraagt geen demagogie

OPINIE

7/11/13 - 07u34

"Het ideaal van de 'best medical practice' realiseer je niet door de relatie kind/arts verder te juridiseren", stellen verschillende professoren geneeskunde en ethiek.

De Morgen pakt uit met een voorpagina die schreeuwt om aandacht: er is volgens een aantal kinderartsen een snelle, onverwijfde uitbreiding van de euthanasiewet naar minderjarigen nodig (DM 6/11). De grote meerderheid van de bevolking zou de medische wereld steunen in deze vraag om eindelijk een open transparant gesprek tussen ten dode opgeschreven minderjarige patiënten en de arts mogelijk te maken.

Ook ouders zijn blijkbaar vragende partij. De optie euthanasie is nu taboe en dat maakt de best medical practice onmogelijk. Er zijn geen alternatieven, palliatieve sedatie is een stoplap die de concrete noden niet dekt en eigenlijk neerkomt op het uitstellen van definitieve beslissingen. Mocht de uitbreiding van de wet er komen, dan zal de evidence based medicine zegevieren: men zal kunnen registreren, meten en tot een wetenschappelijk onderbouwde zorg om het levenseinde komen, ook bij terminaal zieke kinderen.

Grijze zone

Is het werkelijk zo dat een meerderheid van het medisch korps in België de situatie rond het ziekbed van zwaar zieke kinderen als onhoudbaar en onduelbaar ervaart? Men hoort andere geluiden. Medici met jaren expertise en ervaring steunen de uitbreiding van de wet niet, net omdat de zorg aan het ziekbed van stervende kinderen nu al complex genoeg is: het ideaal van de best medical practice realiseer je niet door de relatie kind/arts verder te juridiseren. De bewering dat een gesprek "in sereniteit en vertrouwen" over het stopzetten van nutteloze behandelingen thans onmogelijk is, slaat nergens op. De oproep om tot evidence based medicine te komen rond euthanasie spant de kar voor het paard: eerst de praktijk invoeren, dan registreren om te tonen dat alles in orde is. De auteurs spreken ook van het "vermijden van een grijze zone" door te depenaliseren wat nu al in het verborgene gebeurt. Volgens recent onderzoek wordt slechts 73 procent van de euthanasieprocedures in Vlaanderen en 58 procent in Wallonië gerapporteerd. Het depenaliseren van euthanasie op kinderen biedt dus geen garantie dat we in de toekomst de grijze zone gaan vermijden.

Het is bovendien verwarrend te beweren dat de overgrote meerderheid van de bevolking vragende partij zou zijn voor een uitbreiding van de euthanasiewet. Wat men in het opiniestuk verzwijgt, is dat het wetsvoorstel dat voorligt niet alleen betrekking heeft op terminaal zieke kinderen die fysiek lijden, maar ook euthanasie wil mogelijk maken voor niet-terminaal zieke kinderen die psychisch lijden. Is de bevolking het daar mee eens? Bovendien kan de vraag gesteld worden of de meerderheid van de bevolking eigenlijk weet wat de huidige wet precies inhoudt, laat staan enig idee heeft van de situatie van kinderen die terminaal ziek zijn en hoe artsen en ouders daarmee pogen om te gaan. Al evenmin is men goed op de hoogte over wat de globale palliatieve zorg in feite behelst en hoe nauwgezet en deskundig men in dit land poogt om die steeds beter uit te bouwen. In België is op dit domein inderdaad veel goeds tot stand gebracht door zorgverleners die in stilte en met toewijding het beste van

zichzelf geven voor mensen in de laatste fase van hun leven.

Recht op informatie

De oproep in De Morgen tot onverwijld uitbreiding van de euthanasiewet is echter geen voorbeeld van die zorg. Het is veeleer een vorm van stemmingmakerij waarvan de eigenlijke motieven onduidelijk zijn. Deze oproep houdt de bevolking ten onrechte voor dat men op de afdelingen pediatrie in de Belgische ziekenhuizen onduldbare toestanden meemaakt die alleen door een uitbreiding van de euthanasiewet kunnen worden gered. Dit is misleidend en doet geen recht aan de complexiteit en kwaliteit van de zorg bij het levenseinde van terminaal zieke kinderen.

Het zou bijgevolg goed zijn als men in de media ook eens aangeeft hoe het komt dat verschillende artsen in eer en geweten vragen hebben bij een uitbreiding van de euthanasiewet, maar ook bij de huidige wet en (vooral) de wijze waarop de naleving hiervan (niet) wordt opgevolgd en gecontroleerd. De bevolking heeft recht op goede en volledige informatie over dit alles. Pas dan zijn wetgeving en politiek beleid mogelijk ter ondersteuning van een humane en beschaafde geneeskunde waar niet ideologische strijd maar wel de nastreving van echte zorg centraal staat.

Ondertekend door: Prof. Dr. Willem Lemmens (voorzitter Centrum voor Ethiek, Universiteit Antwerpen), Prof. Dr. Lieven Lagae (diensthoofd kinderneurologie, UZ Leuven), Dr. Benoît Beuselinck (medisch oncoloog, UZ Leuven), Prof. Dr. Chris Gastmans (medisch ethicus, KU Leuven), Prof. Dr. Timothy Devos (hematoloog, UZ Leuven), Prof. Dr. Gunnar Naulaers (neonatoloog UZ Leuven), Prof. Dr. Stefaan Van Gool (hoofd pediatrie neuro-oncologie UZ Leuven), Prof. Dr. Yvonne Denier (filosoof en ethicus, KU Leuven), prof. dr. Guy Vanheeswijck (filosoof, Universiteit Antwerpen), prof. dr. emeritus Herman De Dijn (filosoof, KU Leuven), prof. dr. Antoon Vandeveldde (filosoof, KU Leuven)
De Persgroep Digital. Alle rechten voorbehouden.